

Uppt. av P. Jn.

efter N. M. och Husarklen

i Bosley.

Anmärkingar:

Bondeoriginal.

Original.

I Bosley levde för några årtionden sedan en ardbonksal bonde, som gemenligt gick under benämningen Bjälka - Månsoke. Han var kyrns störste syrefjäl och vinstämsmakare. Alltid hade han något byss och något skälundstykke för sig. Vid den tiden stod gästgivarvärdshuset i sitt fulla och det var gästorn landsvägsfarande från olika håll. Bjälka - Månsoke var körd av alla. Ständigt var han också till rads både ett för att bebita och för sällskap vid gaset.

En gång höll han vad med några av bosleyborna att han skulle vara prästen april. Det var för resten koopredikanten Angel-dorff. Massgick man till koopredikanten, som var djupt försjunken i studier och långt ifrån tänkte på att det var den första april. "Har koopredikanten hört den sista stora upheten?" Prästen

(382)

han. Nej det hade han inte. Måns ^{2,9}omta-
lade nu att en person, som han nämnde,
aftonen fönt under en väldig storm gått
andra sidan än på Strömshallsvägen och
sedan bläst över till Prästgårdsängen och
var blivit härjande i en kåg björk. Han
kom väl ner igen? "frögade prästen." Nej,
se då! ä, just det allra värsta. Han är
inte nerkommen ännu ertan har trosslätin
sä i grenarna att det behövs mycket
folk för att på honom loss. Jag är just
ute nu för att bäda ihop sådant. Det
tyrskste prästen vara dvalt gjort och
honom för Guds skull inte döja. Själva
skryddade han insö det fortaste han
kunde till olycksplatsen. Han slopp
sär att bli härje ensam, ty folk
från olika håll skryddade inom kort
till. Men var de dessa eller prästen
frunns den de sökte. Men Bjälka-Mån-
sen vann sitt red och fick sig både
ett gott grin och ett gott fylle avan-
på.

En annan gång kom han in till
därskande gästgivarare, på det var
under bröjan av Hertmans tid, och omta-

213, 33
lade att nu hade korpredikanten lyckligen
slutat. Gästgivarören och en befälningssman vid
~~namn~~ ^{namn} ~~hätte~~ Sandberg ^{son} ~~son~~; en av lokalerne
vid en stilla aftonrogg, blevo stordligen för-
vånade över denna underrättelse. Korp-
dikanten var en vän till dem bägge. Vål
hade de hört ontalas att han under dese-
nare dagar varit något krosslig, men
så illa trodde de ändå icke att det var.
Masse fick sig en grogg han också, och
ter de båda vännerna överlode om hur
de på bästa sätt skulle fira den köne
bentgärning. De tände ljus i alla fristen
och gringo därefter in till den märkliga
prästgården, för att framföra sina sorg-
betygelsen till änkan. De blevo emellertid
obärligen långa i synen, när de trädde in
dörren och gringo se korpredikanten vid
ett väl dukat kvällbord. Bägge skändes
för att säga sitt ärende, utan återvändo om
en stund till gästgivarergården för att
släcka ljusen.

Ett par dagar därefter träffade gäst-
gissaren Bjälka-Månser, som fick sina fiskas
ormar för det han räddat dem denna förtiet.
"Det var en egen skull, menade den, jag såde
att korpredikanten slutat och därmed menade
jag att han slutat slättern. Det är allt en
smula skilnad på ett sidout slut än det, som
i fören efter."